

Ἐστὸν σταθμὸν σταματᾷ τοῦ Λαυρίου
ὁ φθερὸς τῆς φυλῆς τοῦ Δαρείου.
Τὸν ἀρπάζει τῶν φίλων τῶσκιρι,
γιά τὸν Μπαρμπά καθίνας ἐκόπη,
καὶ γογγύει ἀπὸ χίρι σὶ χίρι
ἰπηδούσε σὰν νάτανε τὸπι.

Παναγιᾶ καὶ Χριστὶ τί θὰ γίνῃ !..
ὁ Κορδόνικος πίνει καὶ δίνει,
γεγὴ σου, Ρήγα, πατρις καὶ ἀνάστα,
καὶ ψιλά τὸ κεφάλι σου βιάτα.

Τοῦ κὴρ Μπαρμπά βραστουὲν τὰ κότσα...
βράδα ἔμπρὸς νὰ περᾷς ἢ καρότσα.
Ἀμαξάδες χαρῖτι καὶ σίσι
κὶ ἢ Κορδόνια σὰν ἐλθ' ἢ γλυκειά,
οὔτε Βουλτσος, οὔδ' ἄλλος θρασύς
δὲν θὰ βάζῃ 'στ' ἀμάξιμα σακκιά.

Θωδωρή, Θωδωράκη, Θωδώρα,
νὰ βαρῆ καθιερά κλαπαδόρα,
Τράκα τρούκ παλαμάκιμ κυπάμε...
μάρις ἔμπρὸς... εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πέμε.

Νὰ τὸν ὄυμι νὰ βγῆ 'στὸ μπαλκόνι
κὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν λαὸν νὰ προτρέψῃ
νὰ ψηρίσῃ τυρλὸς τὸ Κορδόνι,
ἀν' ὅτῃ φτώχιμ πωθ' νὰ μὴ ρέψῃ

Δ'

Στῶμιεν εἰ πάντες εὐλαδῶς ἐν εἰκῆ Θεοδώρου,
τοῦ μπαρμπά λιμαδόρου,
κὶ ἢ ἔσμαισι σκιρτῶσιμιν, ὄργάνοις καὶ χοροῖς,
ἰνδόζω, γὰρ δεδοξασταὶ ὁ μπαρμπά-Θωδωρῆς.

Τὸν πρὶν Σωτήρα βάλει τον νὰ κάθειται 'στὸ ράφι,
ἔπῃρε μόνος τὰ βουνά κατὰμαυρος σὰν πίσσα,
κὶ ἄμίσως κἀθὶ πόθος μὲς θαμμίνος ἐξέταφῃ
σὰν κεφαλὴ τοῦ Μπερδεμπὶ ταρεῖσα κὶ ἔκταρεῖσα.

Ὅποια τὸν Θεόδωρον ἐπρόσμενε πομπή !..
ὁ Μπαρμπάσι εἶδε κὶ ἔπαθε 'στὸ σπῆτι του νὰ ἔμπῃ.
Πρόβαλε 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ μίαν ὄραν μείνει...
μόνον εἰ Φερμακόπουλα ἀνήψα σου δὲν εἶναι,
ὄλον τὸν κόσμο πού κυττᾷ ἀνήψι σου τὸν ἔχεις,
γιατὶ σὶ λείμ μπαρμπά του καὶ λόγιμ σὺ τὸν βρίχεις.

Βλέπω κοντά σου νάχνωνται μουρεῖλιμ πού καὶ πού
καὶ νὰ σὶ λέν παππού,
καὶ σὺ φωνάζεις γαλαστός ἀπαρμηρίσου, κόσμο,
κὶ ἢ ἄρας τὰ βρίσῃ τοῦ λαοῦ νὰ πλησιάσουν πρὸς με,
καὶ τώρα ὅπως κὶ ἄλλοτε εἰς χρόνον παραμῆνον
ἀπὸ νηπιῶν στόματτα θὰ καταρτίσω αἶνον.»

Βλέπω θυμωρὸ τὸν Μίχο
εἰς τὴν πόρτα σου ἔμπροστά,
καὶ τοῦ Σούτσου λέν τὸν στίχο
φίλων στόματτα πιστά :

«Κύλιε τὸν ἄργυρόν σου,
θάλασσα τῆς Σαλαμίνος,
κὶ ἢ εἰς τὰ βῆθη τῶν νεράων σου
Περσικὸν ἐπιπνίγη σμήνης.»

Ποῖος ἀσίκης σὰν τὸν Μπαρμπά τυλιγμένος μὲ σισύραξ
καμαρόνει καὶ λυγίζει τὴν ψιλὴ λιγγὴ του μίσθ ;
οὐδὲ βῆσατᾷ σὰν Ἄτλας τὸ Ρωμικὸ Σωτήρας,
ἀλλὰ τῶσταιλαν κὶ εἰ οὐ γιὰ τὸν ἐμβαλο πασιόσι.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἰθθυμίζων Μαριθῶνα,
σὰν Ἀλιέξανδρος μεγάλος τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων
ὁ Χαρίλαος εἰσῆλθε νικητῆς 'στὸν Ἑλαιῶνα
κὶ ἢ ἐπετοσόφε μονάχος τῆς ἑλληρῆς μακρῶν αἰώνων,
καὶ σὰν ἦρας μπουρλοτιέρης τωρινῶν χαρτοπολιμῶν
ἐμπυρῶσῃσι τὴν Δύσιν, ἐμπυρῶσῃσι τὸν Αἶμον.

Μὰ τὸν ἔφρασε 'στους ἄθλους κὶ ὁ βλαστός τῆς Δημητριά-
[νας,

ὁ μὲ πόλεμον τὰ στήθη τῶν Ἀρκάδων του θερμάνας,
κὶ ἢ εἰς κειροῦς ἀλησημῆτους πετισοκόφας ἄρον ἄρον
μὲ τὸ χίρι τὸ κομμένο στρατιὰς παλῆο-Βουλγάρων,
τὴν δ' ἀγάπην πρὸς τοὺς Γάλλους ἐμφοσῆσαι εἰς πολλοὺς
κὶ ἢ ἐγκαλλίσαισι σὺν τοῖς ἄλλαις τὰ γαλιὰ τῆς Καρκαλούς.

Ποῖα τράπαια δὲν εἶδε τῶν μουρλούζων ἢ χώρα ;
Ζήτ' ὁ πρῆην Μπωναπάρτες, πού τὸν λίνε Μπαρμπά τώρα.
Νάτος ! ἤλθε κὶ ἢ οἰοί λίνε ποῖος μὲς ἤλθε, ποῖος, μὰ ποῖος ;
ὁ μπαμπουλάς τοῦ Τρικουπῆ, πού θαγκάει σὰν σκορπῆς.
Καλῶς ὄρισε, μπαρμπάτιμ... ποῖα μὲς ἤλθε, ποῖα, μὰ ποῖα ;
ἢ Θωδώρα, πού τὸν Λόρδο θὰ μαυρίσῃ σὰν σουσιπᾶ.

Ἔρχεται κὶ ὁ σὶρ Τρικουπῆς, 'στὰς Ἀθήνας καταφθάνει
νὰ χρῆσθῃ μὲ νῆον χρίσμα...
κόσμος τρέχει καὶ πρὸς τοῦτον διαδήλωνει νὰ κἀνῃ
γιὰ τοῦ θεικοῦ μὲς τὸ πείσμα.

Ἔρχεται τὸ χαϊδεμμένο... ποῖο, ψυχὴ μου, ποῖο, μὰ ποῖο ;
τὸ χρυσὸ μὲς Ἑγγλιζάκι... καὶ γιὰ τοῦτο μὲς θὰ πῶ.
Καλῶς νάλθῃς, Μίς Ἑγγλιζά... ποῖα θὰ φράσῃ, ποῖα, μὰ
ἢ μακτάμω Δεδηλωμένη, πού δὲν εἶναι τζόγιμ πιά. [ποῖα ;

Κὶ ἢ Λορδέσσα Ρωμηοσύνη τὰς πολλὰς θυμᾶται νίκας
καθιμάς παλῆας ἀντικας,
δὲν ἔχειναι τὰς ἴνας, δὲν ἔχειναι τὰ Μαρίγγα,
ἀλλ' ἀδύνηται σὰν ρίγγα
μὲ παπούτσι τρυπημένο καὶ μισο παλῆοτσουράπι
εὐλόγει τὸν ἄσπερο Μπαρμπά καὶ τὸν Λόρδο τὸν Ἀράπη.

Εὐχαριστήρια θερμὰ πρὸς ἕνα πού μὲς ἐκτιμᾷ.

Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Καμπίσην τῆς Ροστόβης
γιὰ τὴν πλουσίαν δωρεάν χρυσῆς σιγαροθήκης,
ὅπου ἔμπροστὴ τῆς ἔμενα σὶν ἀγαλμα Νιόβης
κὶ ἢ εἶπα πῶς εἶναι τζέντιλμαν κὶ ἢ εἰς δωρεὰς ἀσίκης.

Ἄλλὰ τελῶ συγχρόνως εὐχαριστίας φέρον
καὶ ἢ ὅτῃν Ἐλένην Κινστλερ, κυρίαν Γερμανίδα,
γιὰ τὸ μικρὸν πλῆν μέγα κὶ ἢ ἐγκάρδιον τῆς ὄρας,
καὶ μοῦρχειται νὰ κάμω κὶ ἢ ἰνδικεστηρίδα.